

Nr 267.

Av herr **Henriksson m. fl.**, om viss ändring i förordningen angående behandlingen av till riket inkommande tobaksvaror.

Vid 1924 års riksdag antogos vissa förordningar, vilka inneburo förändringar i tidigare gällande bestämmelser angående införsel, tillverkning och försäljning av tobaksvaror. Bl. a. upphävdes tullen och beskattningen av tobaksvarorna bestämdes ske helt genom licensavgifter uttagna genom tobaksmonopolets försorg. I samband härmed antog riksdagen en ny förordning angående behandlingen av till riket inkommande tobaksvaror. Genom stadganden i II Kap. av denna förordning infördes en ny och för tobakshandeln speciell lagerinstitution kallad tobaksskattelager. Därom säges i förordningens § 6:

»Tobaksvara, som införes av handlande med tobaksvaror, må i avvaktan på varans förbrukning inom riket eller utförsel till svensk frihamn eller utrikes ort, utan erläggande av å varan belöpande licensavgift, uppläggas under varuägarens och monopolets utövares lås å särskilt lager, benämnt tobaksskattelager.»

Vidare stadgas i § 7 följande:

»Tobaksskattelager må inrättas allenast å ort, där tullkammare eller på avdelningar fördelad tullförvaltning finnes och utövaren av statens tobaksmonopol tillika har kontor inrättat.»

För närvarande har Aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolet kontor i följande hamnstäder: Göteborg, Malmö, Karlskrona, Norrköping, Stockholm, Gävle, Hudiksvall, Härnösand och Luleå. Bestämmelserna i 7 § medföra därför en betydande inskränkning i möjligheterna att inrätta tobaksskattelager. Detta har i sin tur medfört uppenbara olägenheter i främsta rummet för skeppshandeln i sådana hamnar, vilka sakna tobaksskattelager, och även för i sådana hamnar provianterande fartyg.

Visserligen har en skeppshandlare möjlighet att till ett provianterande fartyg rekvirera tobaksvaror från ort, där tobaksskattelager finnes, men detta är han behjälpt med endast under förutsättning att han erhåller rekvisitionsorder från det provianterande fartyget i så god tid, att försändelsen hinner fram innan fartyget lämnat hamnen. Detta är icke på långt när fallet. Därtill kommer att dylika brådsakande order alltid medföra onödiga extrakostnader i form av telefonsamtal, frakter o. dyl.

De svenska båtarna, vilka numera känna till dessa förhållanden, inrätta sin proviantering därefter. Skeppshandlare i hamnar, som sakna tobaksskattelager, komma härigenom i påtagligt sämre ställning än deras konkurrenter i hamnar, där sådant lager finnes, ty inverkan sker även på provianteringen

av andra varor. Det bör även observeras, att om ej annan ur provianterings-synpunkt lämplig svensk hamn anlöpes, sker provianteringen i utländsk hamn. Därigenom går den svenska handeln miste om affärer, vilka under andra förhållanden skulle vara möjliga att göra. Det senare blir naturligtvis även fallet, då det gäller utländska fartyg. Om de utländska fartygens befäl ej känner till denna svenska inskränkning av handeln med tobaksvaror, kunna de måhända ej få möjlighet att köpa sitt behov av dessa varor, vilket givetvis måste vålla dem olägenhet och förargelse.

Det här anförda bör vara tillräckligt för att belysa, att de nu gällande bestämmelserna angående tobaksskattelager vålla olägenheter både för skeppshandeln och för provianterande fartyg samt att de även ha till följd att viss handel går Sverige förbi. Olägenheterna bli särskilt framträdande i Norrlandshamnarna, där avstånd och kommunikationsförbindelser försvåra snabba transporter.

Det synes dock vara möjligt att utan större förändringar i gällande förordningar avhjälpa dessa olägenheter. Detta kan ske på så sätt att en handlande med tobaksvaror, vilken är bosatt på ort där icke tobaksskattelager men väl provianteringsfrilager finnes, erhåller rätt att — efter ansökan och tillstånd varom talas i förordningens åttonde paragraf — från tobaksskattelager få rekvirera tobaksvaror, vilka på hans egen ort uppläggas under tullverkets lås och kontroll. Från sådan »filial» till tobaksskattelaget kan han sedan få möjlighet att förse provianterande fartyg med deras behov av tobaksvaror. Ett liknande arrangemang finnes då det gäller spritdrycker och borde därför vara genomförbart även för tobaksvaror.

I förordningens nyssnämnda 8 § stadgas:

»Uppläggning å tobaksskattelager må ej företagas av annan än den, som därtill erhållit generaltullstyrelsens tillstånd.

Sådant tillstånd må icke lämnas annan handlande med tobaksvaror än den, som är känd såsom redbar och i övrigt prövas lämplig. Tillståndet, vilket gäller tills vidare, kan av generaltullstyrelsen återkallas, när de förutsättningar, som legat till grund för tillståndets meddelande, icke längre förefinnas eller när eljest skälig anledning till tillståndets återkallande föreligger.

Före lämnande av tillstånd bör generaltullstyrelsen i ärendet inhämta yttrande av vederbörande handelskammare.»

Dessa bestämmelser torde vara tillräckligt betryggande jämväl vid lämnande av tillstånd till sådan uppläggning av tobaksvaror, som här föreslagits.

Med stöd av vad här anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av eller tillägg till 1924 års förordning angående behandlingen av till riket inkommande tobaksvaror — ev. även sammanhängande förordningar — att handlande med tobaksvaror, vilken har sin affärsverksamhet på plats där icke tobaksskattelager men väl provianteringsfrilager finnes, erhåller rätt att efter ansökan och tillstånd varom stadgas i förordningens 8 § från tobaks-

skattelager få rekvirera tobaksvaror till uppläggning å egen ort under tullverkets lås och kontroll från vilket lager försäljning sedan må ske till provianterande fartyg, samt att för detta ändamål erforderlig lagtext måtte formuleras av vederbörande utskott.

Stockholm den 23 januari 1938.

Torsten Henriksson.

Edvard Lithander.

Arvid Hellberg.

Nr 268.

Av herr **Henriksson**, om tullfrihet i vissa fall av för läkemedels-tillverkning avsedda varor m. m.

(Lika lydande med motion i Första kammaren nr 156.)

Stockholm den 23 januari 1938.

Torsten Henriksson.
